

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/57/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121206788
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8121206788.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX Q., právne zastúpený: JUDr. Marek Tkáč, advokát so sídlom Námestie sv. Martina 39, 082 71 Lipany, o náhradu škody 608 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 13.04.203, č. k. 15C/67/2021-253 takto jednohlasne

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 304 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 304 eur od 29.7.2020 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“

2. V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol, že predmetom konania je náhrada škody vo výške 608 eur uplatnená voči žalovanému predstavujúca vyplatenú náhradu za bolesť za spôsobený pracovný úraz S.. R. Y. pri služobnom zákroku dňa XX.XX.XXXX proti žalovanému. Mal za preukázané, že v dôsledku konania žalovaného, utrpel príslušník policajného zboru S.. R. Y. (poškodený) úraz, za ktorý mu bola rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru zo dňa XX.XX.XXXX č. Q.-PO-L priznaná náhrada za bolesť vo výške 608 eur (ako dávka úrazového zabezpečenia) na základe lekárskeho posudku. S poukazom na ust. § 114 ods. 5 z. č. 328/2002 Z.z. má služobný úrad voči tretej osobe právo na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatom dávok sociálneho zabezpečenia v dôsledku protiprávneho konania. Medzi stranami nebolo sporné, že došlo k služobnému zákroku príslušníkov policajného zboru, osobitne S.. R. Y. voči žalovanému, a to dňa XX.XX.XXXX pri futbalovom ihrisku v obci E.. Sporné tiež nebolo, že k služobnému zákroku voči žalovanému došlo potom, čo sa žalovaný nepreukázal dokladmi totožnosti. Medzi stranami bolo sporné len to, či služobný zákrok bol vykonaný zákonne, či počas služobného zákroku došlo zo strany žalovaného k neuposluchnutiu výzvy, resp. pokynu policajta a či žalovaný počas nastupovania do auta kládol príslušníkovi policajného zboru (poškodenému) odpor, čím mu spôsobil úraz. Vykonaným dokazovaním - výpoveďami svedkov a záznamov týchto svedkov z predmetnej udalosti mal súd za preukázané, že žalovaný pri nastupovaní do motorového vozidla kládol príslušníkom policajného zboru aktívny odpor, odmietol nastúpiť do motorového vozidla, pričom následkom tohto aktívneho odporu (priľahnutím prsta), došlo k zraneniu príslušníka policajného

zboru - poškodeného. V intenciách záverov odvolacieho súdu, súd prvej inštancie zároveň skúmal spoluzavinenie poškodeného podľa § 441 Občianskeho zákonníka, skúmal, či príslušníci policajného zboru pri služobnom zákroku porušili prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Súd uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný neodmietol príslušníkom policajného zboru pri služobnom zákroku preukázať svoju totožnosť, keďže jasne im oznámil, že doklady totožnosti pri sebe nemá. Uvedená skutočnosť vyplýva z úradného záznamu o predvedení žalovaného zo dňa XX.XX.XXXX, pričom v ňom je uvedený aj zoznam vecí, ktoré žalovaný pri predvedení na políciu mal pri sebe. Hliadka policajného zboru potom, čo im žalovaný oznámil, že nemá pri sebe doklad totožnosti, sa následne nijako nepokúsila na mieste samom overiť totožnosť žalovaného, neposkytla mu žiadnu súčinnosť za tým účelom, ale potom, čo sa žalovaný nemohol preukázať dokladom totožnosti, bol dňa XX.XX.G. o XX.XX hod. predvedený na OOPZ v E., za účelom zistenia jeho totožnosti. Žalovaný pri predvedení neuposlúchol výzvu verejného činiteľa, kládol odpor, a pri tomto odpore došlo k zraneniu policajta - poškodeného. Pokiaľ by príslušníci PZ vyhodnotili situáciu na mieste, kde došlo k pomliaždeniu prsta S.. Y. inak, tak podľa názoru súdu by s najväčšou pravdepodobnosťou ani k zraneniu poškodeného nedošlo. Žalovaný neodmietol príslušníkom PZ preukázať svoju totožnosť (lebo doklady totožnosti pri sebe nemal), ale neuposlúchol výzvu, aby nastúpil do motorového vozidla a kladením aktívneho odporu boli použité donucovacie prostriedky. Uvedená skutočnosť vyplýva z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície v Y. Z.: N.-XXX/X-L.XXX zo dňa XX.XX.XXXX (č. I. 22 spisu), a preto súd uzavrel, že uvedeným konaním aj príslušníci policajného zboru porušili svoju prevenčnú povinnosť (v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka), pretože nevykonali všetky opatrenia, ktorými by zabránili tomu, aby vôbec došlo k situácii, ktorá si vyžadovala použitie donucovacích prostriedkov pri nástupe žalovaného do motorového vozidla. V tom je podľa súdu dané spoluzavinenie aj poškodeného podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

3. Ďalej súd uviedol, že pochybnosti o výlučnej zodpovednosti žalovaného za škodu vyvolávajú aj závery priestupkového konania vedeného voči žalovanému pre priestupok proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa mal žalovaný dopustiť tým, že dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. v bare A. pri futbalovom ihrisku v obci E., počas služobného zákroku príslušníkov OOPZ E. mal odmietnuť predložiť doklad totožnosti hliadke polície. Toto priestupkové konanie bolo v zmysle § 76 ods. 1 písm. c) rozhodnutím Okresného úradu Y., Odbor všeobecnej vnútornej správy, Oddelenie priestupkov zo dňa XX.XX.XXXX právoplatne zastavené. Žalovaný ako vyzvaná osoba podľa § 18 ods. 1 zákona o policajnom zbore, neodmietol preukázať policajtom doklad totožnosti, nakoľko tento doklad pri sebe nemal, a preto službukonajúci policajt predviedol žalovaného na útvar policajného zboru za účelom zistenia jeho totožnosti. Pri predvádzaní žalovaného na Obvodné oddelenie policajného zboru v E., žalovaný kládol odpor, a preto vzhľadom na situáciu, ktorá pri predvádzaní vznikla, policajti použili voči žalovanému donucovacie prostriedky. Preto vznikol konflikt medzi príslušníkmi policajného zboru a žalovaným, ktorý vyústil pri kladení odporu žalovaným pri nástupe do motorového vozidla k tomu, že priľahnutím prsta, žalovaný spôsobil poškodenému policajtovi zranenie. Tým, že došlo k použitiu donucovacích prostriedkov, ide o spätné riziko prípadného zranenia na oboch stranách, t.j. tak na strane poškodeného, ako i na strane žalovaného.

4. Bez ohľadu na zákonnosť výziev a postup policajtov mal súd za preukázané, že žalovaný výzvy policajtov neuposlúchol, kládol im odpor, a tým došlo k protiprávnemu deliktu zo strany žalovaného. Pokiaľ žalovaný popieral skutkový dej poukazujúc na námietky rozdielnosti medzi úradnými záznamami policajtov predloženými žalobcom a žalovaným, súd v tomto smere poukázal na to, že aj keď sa úradné záznamy jednotlivých policajtov od seba čiastočne líšia, v podstate všetky dôkazy potvrdzujú, že zo strany žalovaného došlo k neuposlúchnutiu výzvy policajtov. Zistený skutkový dej vyplýva z výpovede svedkov prítomných pri vzniku incidentu. Preto súd v tomto smere považoval námietky žalovaného za právne bezvýznamné. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní boli preukázané splnené predpoklady pre vznik spoluzodpovednosti aj poškodeného za vzniknutú škodu, súd zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 304 eur (50 %), nakoľko strany sporu v konaní nepredložili žiadne osobitné tvrdenia ani dôkazy určujúce veľkosť pomeru zavinenia vzniku škody. Keďže na oboch stranách došlo k porušeniu zákonných povinností podľa zákona o policajnom zbore, súd uzavrel, že je daná zodpovednosť tak na strane poškodeného, ako aj na strane škodcu rovnaká.

5. Nakoľko je žalovaný preukázateľne v omeškaní so splnením peňažného dlhu, má žalobca právo požadovať od neho podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka aj úrok z omeškania. Žalobca si uplatnil právo na úrok z omeškania od XX.XX.XXXX, čo zodpovedá lehote 15 dní, v rámci ktorej žalobca

vyzval žalovaného na úhradu uplatneného nároku listom zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý bol žalovanému doručený XX.XX.XXXX. Po uplynutí 15. dní od doručenia listinnej zásielky na plnenie, sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlhu. Preto súd priznal žalobcovi aj právo na úroky z omeškania počnúc dňom XX.XX.XXXX v súlade s dispozičnou zásadou civilného sporového konania (podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.).

6. Keďže strany sporu boli v konaní úspešné v rovnakom pomere, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

7. Žalobca v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd v zamietavej časti zmenil rozsudok a priznal žalobcovi škodu v žiadanej výške 608 eur s príslušenstvom. Uviedol, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalovaný nielenže neuposlúchol výzvu policajtov, neposkytol im ani súčinnosť, bol arogantný, vulgárny, nadával a po príslušných výzvach, keď bol vyzvaný, aby nasledoval policajtov k vozidlu za účelom jeho stotožnenia, pri presune k služobnému vozidlu naďalej odmietal spolupracovať so zasahujúcimi policajtmi, čo viedlo k tomu, že títo ho predviedli, kde pri deji predvádzania za použitia donucovacích prostriedkov, došlo k vzniku úrazu poškodeného policajta. Žalovaný od počiatku konal protiprávne a policajti postupovali zákonne, neporušili žiadne ustanovenie právnych predpisov, naopak žalovaný mohol svoje konanie po výzvach uspošobiť tak, aby výzvy policajtov poslúchol, čím by nedošlo k potrebe následného použitia donucovacích prostriedkov, pri ktorom došlo k vzniku úrazu. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na druhú predvádzanú osobu (pán S.), ktorý taktiež podľa úradných záznamov odmietol preukázať svoju totožnosť, nespocoval s policajtmi, bol predvádzaný k služobnému vozidlu za účelom stotožnenia a po poučení a výzve k nasadeniu do služobného vozidla, túto výzvu uposlúchol a bez aktívneho odporu do služobného vozidla nasadol. Ak by sa žalovaný bol správal týmto spôsobom, k úrazovému deju by nedošlo. Žalobca si nevie predstaviť aké iné opatrenia mali policajti na mieste vykonať. Zastáva názor, že činnosť hliadky PZ nemala spočívať v tom, že podnapitého žalovaného, ktorý nerešpektoval policajtov, mali na mieste nechať, nevšimáť si ho, prípadne sa ho milo popýtať ako sa volá a prečo im nadáva, resp. mu uviesť, že ak to nepovie, aj tak si to zistia a rozísť sa medzi ostatné osoby na mieste samom a zisťovať od nich identifikačné údaje o žalovanom, len aby nedošlo ku konfliktu so žalovaným a aby prípadne už vôbec nemuseli používať donucovacie prostriedky, pretože sa môžu zraniť a budú spoluzodpovední. Žalovaný neuposlúchol výzvu nielen pri predkladaní dokladu totožnosti, pretože doklad nemal, ale neuposlúchol výzvu ani pri následných úkonoch, ktoré boli od neho požadované. Nespocoval, všetko odmietol, bol arogantný, vulgárny, nadával policajtom, čo nakoniec vyústilo aj do jeho aktívneho odporu. Preto správny orgán mal posúdiť celý dej, celé správanie žalovaného a nielen odmietnutie predloženia dokladu totožnosti. Žalovaný neuposlúchol aj následné výzvy policajtov, a preto pri týchto výzvach je žalobca presvedčený o tom, že konanie žalovaného bolo aj priestupkovo protiprávne. Závery správneho orgánu v priestupkovom konaní žalobca nepokladá za správne, pretože aj správny orgán posúdil len časť skutku, časť konania žalovaného a nie jeho celé konanie, až po použitie donucovacích prostriedkov. Prijatie záveru o spoluzavinení poškodeného v tomto konkrétnom prípade je nesprávne, pretože popísaný záver nepokrýva celý dej, celé protiprávne konanie žalovaného a ostatné neuposlúchnutia výziev zakročujúcich policajtov. Konanie poškodeného policajta bolo iba reakciou na protiprávne konanie žalovaného. Podmieňovanie konania poškodeného policajta tým, že predtým mal konať inak, že mal poskytnúť súčinnosť žalovanému, prípadne prijať iné opatrenia a situácia mohla byť iná, nie je v priamej súvislosti so vznikom škody. V konaní poškodeného policajta a ani ostatných zasahujúcich policajtov žalobca nenachádza žiadne porušenie právnej povinnosti (či už preventívnej podľa § 415 Občianskeho zákonníka, resp. ustanovení zákona o PZ), ktoré by sa malo premietnuť do toho, že poškodený policajt má znášať časť škody, ktorá mu vznikla.

8. Žalovaný odvolaním napadol vyhovujúci výrok I. a súvisiaci výrok III. o trovách konania odôvodňujúc, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uviedol, že rozhodnutie súdu považuje za neodôvodnené, svojvoľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé a nespravodlivé. Má za to, že predpoklady zodpovednosti za škodu neboli naplnené, a preto nemožno vyvodiť, že žalovaný zodpovedá za údajnú vzniknutú škodu žalobcovi podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Nestotožňuje sa ani so záverom súdu o jeho 50 % spoluzodpovednosti

za vzniknutú škodu, keďže škodu na zdraví príslušníka PZ, ak vôbec bola spôsobená, bola výlučne spôsobená samotným konaním príslušníka PZ, ktorý konal v rozpore so zákonom o policajnom zbore. Žalovaný bol nedôvodne a krivo obvinený práve na základe nepravdivých svedectiev policajtov R., čo bolo preukázané v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 4T/57/2020, keď rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 4T/57/2020-260 zo dňa 08.10.2021 bol žalovaný oslobodený spod obžaloby, resp. oslobodený spod vymysleného skutku príslušníkmi OOPZ E., a to podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku s tým, že v konaní nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, čo bolo potvrdené aj Krajským súdom v Prešove uznesením sp. zn. 7To/14/2021, ktorý zamietol odvolanie prokurátora. Potvrdila sa tak skutočnosť, že príslušníci OOPZ E. vo veci neuviedli pravdu a krivo obvinili žalovaného, pričom trestné konanie pre prečin útoku na verejného činiteľa bolo právoplatne oslobodené. Ani s týmto sa súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevysporiadal. Súd prvej inštancie ďalej neprihliadol na to, a tým pochybil pri rozhodovaní, že lekár R.. E. Q. objektívne aj po vykonaní röntgenu, nezistil žiadne zranenie poškodeného. Lekárska správa zo dňa XX.XX.XXXX bola ním vo vzťahu k R. vystavená iba na základe subjektívneho udania poškodeného. Žiaden iný dôkaz nebol zo strany žalobcu, ktorý by potvrdil zranenia R. produkovaný a nie je ním ani lekársky posudok o bolestnom zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý opisuje oproti žalobe inú situáciu, že u R. malo údajne dôjsť k natiahnutiu palca pravej hornej končatiny a nie že by mu údajné poškodenie zdravia vzniklo pádom žalovaného na jeho palec. Teda žiaden dôkaz (RTG snímok - vykonaný R.. Q., CT vyšetrenie alebo iné) nepotvrdil zranenie R., pričom jeho zranenie bolo samotným RTG snímkom vylúčené. Nepreukázanie zranenia R., nemožno dodatočne dotvoriť vydaním lekárskeho posudku alebo správou o prerokovaní poškodenia zdravia zamestnávateľom. Tým, že žalobca nepreukázal existenciu údajného poškodenia zdravia R., neunesol v konaní dôkazné bremeno, ktoré ho ako žalobcu zaťažuje. Vo vzťahu k žalovanému nebolo žiadnym štátnym orgánom začaté konanie pre údajné poranenie prsta R.. Súd sa nezaoberal ani námietkou žalovaného, že príslušníci PZ nepostupovali podľa § 18 ods. 4 zákona o policajnom zbore, potom čo im žalovaný povedal, že nemá pri sebe doklad totožnosti, čo potvrdili aj vo svojich úradných záznamoch. Iný postup je na predvedenie osoby, ktorá odmieta predložiť doklad totožnosti a iný postup v prípade, ak osoba oznámi, že nemá doklad totožnosti pri sebe, čo bol prípad žalovaného. Z toho dôvodu, ale aj preto, že na mieste bolo mnoho ľudí, ktorí kričali smerom k policajtom, nepostupovali príslušníci policajného zboru, vrátane R. podľa § 18 ods. 4, § 50 ods. 3, a preto táto skutočnosť chýba aj v ich úradných záznamoch. Policajti nepostupovali ani podľa § 51 ods. 1 písm. c) a § 52 ods. 1 písm. a) z. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Ak bol žalovaný na OOPZ E. predvedený za účelom preukázania osobných údajov, tieto oznámil, čomu nasvedčuje aj potvrdenie ORPZ v E., Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ E. o jeho vylustrovaní zo dňa XX.XX.XXXX, na čo mal súd prihliadnuť. Príslušníci PZ, ak mali za to, že bolo spôsobené nejaké zranenie jednému z nich, mali zabezpečiť nezávislých svedkov ohľadne tohto údajného zranenia. Z ich výpovede vyplynulo, že sa na danom mieste nachádzalo mnoho ľudí. Založiť vec iba na svedectvách kolegov, ktorí mali aj v inej veci záujem poškodiť žalovaného spolu s nepravdivým obvinením, vo vzťahu ku ktorému bol žalovaný oslobodený, nie je objektívne presvedčivé, spravodlivé a nezakladá hodnovernosť týchto svedkov. Navyše súd opomenul uviesť, že príslušníci PZ zhodne nevypovedali. V ich výpovediach bolo množstvo rozporov, pričom v úradných záznamoch, ktoré boli predložené žalovaným k odporu a oboznámené aj z trestného spisu nevyplýva skutočnosť, že by ktorýkoľvek príslušník PZ uviedol, že R. utrpel nejaké zranenie. Ani jeden zo svedkov (R.) neuviedol, aby videl príľahnúť ruku R. žalovaným. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neuviedol v čom mal spočívať aktívny odpor žalovaného, čím je v tejto časti jeho rozsudok nepreskúmateľný. Z napadnutého rozsudku vôbec nie je zrejmé prečo súd neprihliadol na výpoveď žalovaného, ale prihliadal na výpovede osôb, ktoré poškodili meno žalovaného, krivo ho obvinili z trestného činu a spôsobili mu zranenia. V tejto súvislosti zdôraznil, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol, ktoré výzvy žalovaný neuposlúchol. Ak mal súd namysli výzvu na predloženie dokladov totožnosti, tak túto výzvu žalovaný neporušil, vzhľadom na skutočnosť, že doklad totožnosti pri sebe nemal. Nasledujúca výzva na nastúpenie žalovaného do motorového vozidla bez toho, aby mu bola poskytnutá súčinnosť zo strany príslušníkov PZ podľa § 18 ods. 4 zákona o policajnom zbore je nezákonná. Vzhľadom na preukázanie, že zo strany R. voči žalovanému išlo o nezákonné predvedenie, resp. o nezákonný služobný zákrok a o nezákonné použitie donucovacích prostriedkov, je dôvodom pre zamietnutie žaloby, čo znamená, nepreukázanie vzniku škody žalovaným, ktorá bola spôsobená výlučne zavinením (t.j. jeho nezákonným postupom) poškodeného, a preto ju musí znášať sám. Preto nie je správny záver súdu, ktorý vyvodil zodpovednosť žalovaného bez toho, aby sa zaoberal zákonnosťou alebo nezákonnosťou služobného zákroku príslušníkov policajného zboru. Žalovaný žiadneho príslušníka PZ nenapadol, nekládol žiadny aktívny odpor, ktorý súd ani nekonkretizoval, počas nezákonného a nedôvodného predvádzania a použitia donucovacích prostriedkov a nebolo tomu tak ani

na OOPZ E.. Ak chcel žalobca vec objektívne a spravodlivo preukázať a súd prvej inštancie spravodlivo rozhodnúť, mal si zabezpečiť nezávislých svedkov z ihriska v E. alebo kamerové záznamy či už z policajných motorových vozidiel alebo vo svete sú bežné aj kamery na rovnošatách príslušníkov PZ. V tejto súvislosti má žalovaný za to, že príčina vzniku údajnej škody na strane R. bola výlučne na jeho strane pre jeho nezákonné konanie. Konanie žalovaného, ktoré súd ani riadne nepopísal, nemohlo byť príčinou vzniku škody, preto je žaloba v celom rozsahu nedôvodná. Súd sa vôbec nezaoberal ani námietkou žalovaného, že výzvu žalovanému adresoval iný subjekt než žalobca, a preto žalobca nemôže mať nárok ani na úroky z omeškania od XX.XX.XXXX, resp. tieto žalobcovi vôbec nepatria. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný navrhuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmeniť a žalobu zamietnuť.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že viackrát ústne na pojednávaniach, aj vo všetkých písomných prejavoch sa vyjadroval k tomu ako, a prečo vznikli úradné záznamy, ktoré žalobca predložil k žalobe a ktoré sú prípadne doplnené o iné skutočnosti než skutočnosti obsahujúce úradné záznamy v trestnom spise a predložené žalovaným, ktoré policajti spracovali len pre účely a potreby trestného konania. Svedkovia pri výsluchoch na súde potvrdili pravdivosť týchto úradných záznamov, a to že ich oni vyhotovili, podpísali, určité pochybenie vzniklo pri podpise na úradnom zázname R. Y., tento však na súde svedecky vypovedal ku skutku a potvrdil, že ide o štylistický ním spracovaný úradný záznam. Aj v úradnom zázname R. Y., ktorý používa na svoju obhajobu žalovaný (je súčasťou trestného spisu a bol predložený žalovaným k podanému odporu) je jednoznačne uvedené, že R. žalovaný priľahol ruku. Žalobca preto ním predložené úradné záznamy nepovažuje za vykonštruované a nepodpísanie hlásenia je rovnako len formálnym nedostatkom, kedy hlásenie pri vyhodnotení zákonnosti použitia donucovacích prostriedkov podpísal príslušný nadriadený na útvare Policajného zboru. Žalovaný vyberá z úradných záznamov, aj zo svedeckých výpovedí len skutočnosti, ktoré majú preukazovať jeho „pravdu“. Žalovaný si z vyjadrenia svedkov vyberá účelovo len to, čo mu zapadá do jeho obhajoby, čo svedčí o účelovosti vyhodnocovania dôkazov. Svedkovia vypočítí v konaní však potvrdili žalobcom predložené úradné záznamy, ktoré spracovali po udalosti a žalobca vo vyjadreniach nevidí žiadne diametrálne rozdiely, ktoré namieta žalovaný, iba nezrovnalosti, ktoré logicky vznikajú pri vypočítaniach svedkov s odstupom určitého času. Vyjadrenie svedkov je potrebné z tohto hľadiska posudzovať komplexne. Pokiaľ ide o žalovaným uvádzané právoplatné rozhodnutie, ktorým bolo konanie vo veci priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 zákona o priestupkoch zastavené, k tomu žalobca uviedol, že uvedené priestupkové konanie bolo zastavené iba z dôvodu využitia zásady in dubio pro reo. Žalobca sa podrobnejšie k posúdeniu rozhodnutia v priestupkovej veci vyjadril na pojednávaniach, kde aj uviedol, že závery správneho orgánu nepokladá za správne, pretože správny orgán posúdil len časť skutku, časť konania a nie celé konanie žalovaného až po použitie donucovacích prostriedkov. Ak žalovaný v odvolaní uvádza, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nezabezpečil dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé a objektívne zistené zranenie poškodeného, k tomu žalobca uviedol, že na základe lekárskej správy lekárskeho posudku preukázal vznik a existenciu zranenia u príslušníka policajného zboru R. Y.. Žalovaný aj pri tomto dôkaze, ktorý bol vykonaný doplnujúcim výsluchom lekára R.. E. Q., si vyťahoval z vyjadrenia lekára len pre neho vyhovujúce skutočnosti a účelovo mení vyhodnotenie tohto dôkazu. Lekár ako svedok na súde prečítal to, čo do správy napísal a k tomu jednoznačne uviedol, že u menovaného policajta bolo vykonané RTG vyšetrenie, kde neboli viditeľné žiadne fraktúry a pomliaždenie palca stanovil anamnesticky, teda na základe vyjadrenia pacienta. K tomu však na ozrejmenie zároveň aj jednoznačne uviedol prípad pádu na chrbát, kedy nie sú objektívne viditeľné žiadne zranenia, avšak pacient uvádza, že ho chrbát bolí, čiže to neznamená, že k pádu nedošlo. Pri odpovediach na doplňujúce otázky lekár uviedol, že viditeľné zmeny sa môžu objaviť aj neskôr a teoreticky nevylúčil, že tam pomliaždenie nebolo. Menovaný lekár po vyšetrení určil diagnózu poškodenie zdravia u R., kde pri tom vychádzal z objektívneho nálezu, ako je uvedený v lekárskej správe, teda jeho lekársky záver vychádzal z ním zisteného nálezu, a preto lekársky nález nemôže preukazovať, že žiadne zranenie poškodený neutrpel, ako to tvrdí žalovaný. Pokiaľ žalovaný opakovane namieta porušenie ust. § 18 ods. 4 zákona o policajnom zbore v znení neskorších predpisov a ďalších ustanovení zákona o policajnom zbore, ako napr. § 50 ods. 3, § 51 ods. 1 písm. c), § 52 ods. 1 písm. a), k tomu žalobca uviedol, že všetci policajti sa vyjadrili (v úradných záznamoch a svedecky na súde), že žalovaný odmietol preukázať svoju totožnosť, keď uvádzal, že nič im nedá, že nič pri sebe nemá, a preto bol vyzvaný, aby šiel k služobnému vozidlu za účelom poskytnutia súčinnosti pri zistení jeho totožnosti, pričom žalovaný pri služobnom vozidle odmietol spolupracovať, a preto policajti využili svoje oprávnenie na jeho predvedenie. Týmto jednoznačne postupovali v súlade s ust. § 18 ods. 4 zákona o policajnom zbore a nemožno hovoriť o ich nezákonomnom postupe a ani pri

následnom použití donucovacích prostriedkov. Žalovaný počas celého konania aj v odvolaní prekrúca význam dôkazov, napr. potvrdenie o overení jeho totožnosti na Obvodnom oddelení Policajného zboru E., čo ma dosvedčovať, že dovedty ho o osobné údaje nikto nežiadal. Je nelogické, aby policajti pred viacerými osobami na verejnosti pri zákroku nepoužívali výzvy, konali svojvoľne, protiprávne a tým sa vystavovali možným právnym následkom. Žalovaný skrz svoju účelovú výpoveď a využívajúc aj účelovú výpoveď kamaráta (obaja pod vplyvom alkoholu), následne prijal záver o tom, že na jeho strane nedošlo k protiprávnemu konaniu. V podanom odvolaní zhrnul všetky svoje námietky, účelové vyhodnotenie dôkazov, svoje nesprávne skutkové závery a neopodstatnené právne závery, ktoré už predtým, počnúc podaným odporom voči platobnému rozkazu cez písomné a ústne vyjadrenia uvádzal v konaní. Žalobca pritom všetky námietky žalovaného, jeho tvrdenia a závery vyvrátil. Žalovaný v odvolaní namieta, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré ho viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Žalovaný pritom vychádza z odlišných skutkových záverov a z vykonaných dôkazov si urobil vlastné skutkové závery, týkajúce sa nezodpovednosti žalovaného za škodu. Žalobca preto uvádza, že v konaní súdu prvej inštancie nevidí také skutočnosti, ktoré by zakladali opodstatnenosť odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP, a preto navrhuje, aby súd odvolanie žalovaného v celom rozsahu zamietol.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zopakoval všetky svoje tvrdenia uvádzané v odvolaní. Zdôraznil, že v konaní bolo nespochybniteľne preukázané, že priestupkové konanie vedené voči nemu bolo právoplatne zastavené a žalobca toto právoplatné rozhodnutie nijako nespochybňoval. Táto priestupková vec zdokumentovaná príslušníkmi PZ a predložená z Obvodného oddelenia Policajného zboru E. na priestupkový orgán, sama o sebe preukazuje, že príslušníci PZ sa nesprávne domnievali, že žalovaný im odmietol predložiť doklad totožnosti, hoci im oznámil, že tento doklad u seba nemá. Tiež priestupkové konanie dosvedčuje, že žiadne iné pochybenie zo strany žalovaného príslušníci PZ nevideli. Správne preto odvolací súd v bode 44 svojho uznesenia poukázal na rozhodnutie Okresného úradu Y., Odbor všeobecnej vnútornej správy, Oddelenie priestupkov ako na rozhodnutie smerodajné pre rozhodnutie v tejto veci. Pokiaľ ide o údajné kladenie odporu zo strany žalovaného, k tomu sa žalovaný opätovne vyjadruje, že žiaden odpor policajtom nekládol. Pokiaľ ide o skutkový dej, tak k tomu žalovaný uvádza, že žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný v uvedenom čase ako predvádzaná osoba neuposlúchol výzvy policajtov a snažil sa zabrániť svojmu spútaniu pri služobnom vozidle, preto ho poškodený policajt a Y. za použitia donucovacích prostriedkov stiahli na zem. Naproti tomu z rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Y. č.p. Q.-Y. zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva iná situácia, a to že žalovaný neuposlúchol výzvu policajtov, snažil sa zabrániť svojmu spútaniu, preto ho poškodený policajt a stržm. R.. Y. C. za použitia donucovacích prostriedkov stiahli na zem. Súd prvej inštancie sa týmito nezrovnalosťami nezaoberali, ani skutočnosťou, že podľa výpovede R. si mal R. sám priľahnúť ruku, tiež aj skutočnosťou, že R. bol ten, čo mal stiahnuť k zemi žalovaného, pričom sa nezaoberal ani rozporom ohľadne postavenia jednotlivých osôb, keďže v ich postavení sú zjavné rozpory aj s tým, čo uviedol riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v rozhodnutí. Vzhľadom na to, že zo strany R. voči žalovanému išlo o nezákonné predvedenie, resp. o nezákonný služobný zákrok a o nezákonné použitie donucovacích prostriedkov, je potrebné uzavrieť, že nepreukázaná škoda R. bola spôsobená výlučne jeho zavinením, t.j. poškodený ju musí znášať sám.

11. Žalobca v replike uvádza, že žalovaný opakovane namieta úradné záznamy spracované zasahujúcimi policajtmi, ktoré porovnáva so záznamami z trestného konania, keďže žalobca sa jednoznačne viackrát v konaní vyjadril, že policajti spracovali úradné záznamy pre účely trestného konania a následne pre účely dokumentovania služobného úrazu, čo potvrdili policajti aj pri vypočutí na súde, kde do už uvedených záznamov doplnili určité skutočnosti k úrazu, a preto je pre žalobcu nepochopiteľné, z akého dôvodu žalovaný tieto skutočnosti považuje za dodatočne vykonštruované. Žalobca v súdnom konaní ponúkol vysvetlenie skutočnosti pochybenia podpisu na úradnom zázname R., pričom navrhol, aby súd prípadne na uvedený úradný záznam neprihliadol, ale vychádzal pri vyhodnotení z výpovede tohto svedka na pojednávaní, ktorý jednoznačne vyjadril, že ide obsahovo o ním vytvorený úradný záznam, kde priamo na súde ku skutku vypovedal a objasnil konanie žalovaného a vznik jeho úrazu. Žalobca podal do súdneho konania svoje vyjadrenie k záveru priestupkovej veci, nakoľko ani tento správny orgán nevyhodnocoval celé konanie žalovaného, ale iba časť v podobe nepredloženia dokladu totožnosti po výzve. Ďalšie konanie žalovaného už správny orgán neposúdil a podľa názoru žalobcu majú konajúce súdy prihliadať na tento dôkaz iba z toho pohľadu a posúdiť samostatne celé konanie žalovaného až po použitie donucovacích prostriedkov. Vzhľadom ku skutočnosti, že vyjadrenie žalovaného neobsahuje nové skutočnosti iba tie, ktoré žalovaný už uvádzal vo svojich predchádzajúcich

vyjadreniach a písomnom odvolaní voči skoršiemu rozsudku, žalobca poukazuje na predchádzajúce ústne vyjadrenia na pojednávaníach, písomné vyjadrenia predložené do konania, ako aj na ostatné písomné vyjadrenia uvádzané v odvolaní. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel.

12. Žalovaný v replike odvolania uvádza, že vzniesol námietku ohľadom ohodnotenia náhrady za bolesť R.. Ohodnotenie bolo nesprávne vykonané na základe položky č. XXXd (prílohy k zákonu č. 437/2004 v znení neskorších predpisov), pričom táto položka sa vzťahuje iba na pomliaždenie prsta ľažšieho stupňa a z predloženej lekárskej správy po objektívnom zistení lekárom R.. Q. a vykonaní RTG snímku vyplýva, že jeho prst bol bez edému, pohyby bez obmedzenia, bez krepitu a že prst bol bez jednoznačných čerstvých traumatických zmien na zobrazenom skelete, a preto nemožno mať za to, že išlo v prípade R. o zranenie, o pomliaždenie prsta ľažšieho stupňa. Opätovne uviedol, že ani jeden svedok s istotou nepotvrdil, aby ruku, resp. palec R. priľahol žalovaný. Na záver zdôraznil, že v konaní nepotreboval zabezpečovať žiadnych svedkov na svoju obranu tak, ako mu to vytýka žalobca, keďže žiadne zranenie R. nespôsobil, naopak zo strany žalobcu mali byť zabezpečení aj nezávislí svedkovia, nielen kolegovia R..

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolania preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Skutočnosť, že odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu vyplýva z rozsudku ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, č. 20772/92.

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b) CSP) odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

19. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo

na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Odvolací súd konštatuje, že zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené namietané konanie súdu prvej inštancie, porušujúce právo žalobcu na spravodlivý proces.

20. Všeobecné namietané pochybenie súdom prvej inštancie podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP nebolo v odvolaní konkretizované a dôvodné nie je ani namietané žalovaného, že ak súd vo veci chcel spravodlivo rozhodnúť, mal si zabezpečiť nezávislých svedkov z ihriska v E. alebo kamerové záznamy, či už z policajných motorových vozidiel alebo z kamier na rovnošatách príslušníkov policajného zboru. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že strany sporu v konaní nenavrhlí vykonať dokazovanie výsluchom navrhnutých svedkov, prítomných v čase incidentu na ihrisku v E., a preto ich súd ani nemohol vykonať. Preto aj tieto odvolacie námietky považoval odvolací súd za nedôvodné.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

22. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

23. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

24. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii

zákonnych predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahraďiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).²⁰ Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol. Preto neobstojí odvolacia námietka nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

25. Odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody uvádzané stranami boli len zopakovaním argumentov, ktoré boli vznášané pred súdom prvej inštancie, pričom súd sa dostatočne presvedčivo vysporiadal s týmito a založil svoje rozhodnutie na preukázaní, že predmetom tohto konania je náhrada škody uplatnená voči žalovanému, predstavujúca vyplatenú náhradu za bolesť (za priznaných 15 bodov podľa lekárskeho posudku), za spôsobený pracovný úraz (contusio pollicis m. I. dx) pri služobnom zákroku dňa XX.XX.XXXX proti žalovanému. V dôsledku vzniku služobného úrazu - poškodenie zdravia policajta pri výkone služobnej činnosti a zákroku, bola poškodenému policajtovi S.. R. Y. priznaná náhrada za bolesť vo výške 608 eur, na základe rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Y. č.p.: Q.-Y. zo dňa XX.XX.XXXX, ktoré nadobudlo právoplatnosť XX.XX.XXXX a stalo sa vykonateľným XX.XX.XXXX. Vyplatením náhrady za bolesť ako dávky úrazového zabezpečenia v rámci sociálneho zabezpečenia policajtov vznikla žalobcovi škoda vo výške 608 eur, ktorú je podľa ust. § 114 ods. 5 z. č. 328/2002 Z.z. oprávnený žalobca vymáhať od žalovaného.

26. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

27. Podľa § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosť sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

28. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne, ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

29. Podľa § 114 ods. 5 zák. č. 328/2002 Z.z. (zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, účinný v čase vzniku úrazu a o jeho rozhodovaní) služobný úrad, služobný orgán, útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva alebo Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia má právo voči tretím

osobám na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatou dávky nemocenského zabezpečenia a dávky úrazového zabezpečenia v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania alebo v dôsledku potvrdenia nesprávnych údajov rozhodujúcich na vznik nároku na dávku nemocenského zabezpečenia a dávku úrazového zabezpečenia, nároku na jej výplatu alebo jej sumu.

30. Podľa § 18 ods. 1, 3 zákona č.171/ 1993 Zb. policajt je oprávnený vyzvať osobu, ak je to potrebné na plnenie úloh podľa tohto zákona, aby preukázala svoju totožnosť dokladom totožnosti⁹). Ak vyzvaná osoba odmietne preukázať svoju totožnosť podľa odseku 1 alebo 2, policajt je oprávnený takúto osobu predviesť na útvár Policajného zboru za účelom zistenia jej totožnosti.

31. Podmienky použitia hmatov, chvatov, úderov, kopov sebaobrany a prostriedkov na prekonanie odporu a odvrátenie útoku a Použitie pút a spútavacieho opasku vyplývajú z ust. § 51 a § 52 zákona č.171/ 1993 Zb.

32. Podľa § 8 zákon č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore, pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister.

33. Predmetom prieskumu činnosti odvolacieho súdu je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcu považoval za čiastočne dôvodný a stanovil zodpovednosť žalovaného za škodu (50 %), ktorá vznikla žalobcovi výplatou dávok definovaných v § 114 ods. 5 z. č. 328/2002 Z.z.

34. Predpokladom vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti je protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka spočíva v zavinení škodcu, pričom zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá (prezumpcia zavinenia). V § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vyjadrená zásada, že každý, t.j. tak fyzická, ako aj právnická osoba, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovo-právneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. V ust. § 420 ods. 3 je zakotvená prezumpcia zavinenia toho, kto za škodu zodpovedá. Ak sa preukáže, že škodca spôsobil niekomu škodu porušením právnej povinnosti (dôkazné bremeno postihuje poškodeného), zo zákona sa predpokladá, že škodca škodu zaviniel. Existenciu zavinenia škodcu poškodený nemusí dokazovať. Prezumpcia zavinenia je teda výhodou pre poškodeného. Podľa odseku 3 sa zodpovednosti zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezaviniel; prezumpcia zavinenia je teda vyvrátenou domnienkou. Dôkazné bremeno však v tomto prípade postihuje škodcu.

35. Pri spôsobení škody na zdraví Občiansky zákonník poškodenému priznáva rôzne právne nároky. Spomedzi nárokov zo spôsobenia škody na zdraví Občiansky zákonník uvádza na prvom mieste odškodnenie bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. O tomto spôsobe odškodňovania ustanovuje Občiansky zákonník iba to, že ide o odškodňovanie pri škode na zdraví, že sa odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia a že toto odškodnenie má jednorazový charakter. Občiansky zákonník nevymedzuje pojem bolesť, ani to, v akom rozsahu a na základe čoho sa tieto práva priznávajú. Uvedené otázky sú upravené s účinnosťou od 1. augusta 2004 v zákone č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Zákon ustanovuje podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Bolesť podľa uvedeného zákona je ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov.

36. Jedným z predpokladov úspešného uplatnenia práva služobného úradu na náhradu škody voči tretím osobám v zmysle zákonného ust. § 114 ods. 5 z. č. 328/2002 Z.z. je existencia škody vzniknutá služobného úradu vyplatením dávok sociálneho zabezpečenia alebo dávok úrazového zabezpečenia, pričom tieto dávky musia byť vyplatené dôvodne a oprávnene. Poškodenému policajtovi S.. R. Y. bola priznaná náhrada za bolesť vo výške 608 eur na základe rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Y. zo dňa XX.XX.XXXX a táto náhrada za bolesť mu bola dňa XX.XX.XXXX

vyplatená Odborom sociálneho zabezpečenia, Sekcie personálnych a sociálnych činností a Osobného úradu MV SR P., na základe vydaného potvrdenia č. p.: T.-N.-XXX-XXX-XXXX-G..

37. Za situácie, že žalobca vyplatil poškodenému S.. R. Y. dávky v dôsledku služobného úradu, ktorý policajt utrpel pri služobnom zákroku, má právo na vymáhanie vyplatenej sumy od osoby, ktorá zavinila tento úraz.

38. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie v prejednávanej veci vyplýva, že dňa XX.XX.XXXX bola hliadka Y.-XXX v zložení Y. S.. R. Y. a T. R. Y. C. vyslaná preveriť oznámenie o podozrení z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Príslušníci policajného zboru vypovedali, že žalovaný neuposlúchol ich výzvy na preukázanie svojej totožnosti, správal sa agresívne a kládol aktívny odpor, následkom ktorého bol služobný zákrok v podobe použitia donucovacích prostriedkov a následkom tohto aktívneho odporu žalovaného bolo pohmoždenie palca pravej ruky Y. S.. R. Y..

39. Samotná skutočnosť, že v tomto prípade v konaní žalovaného neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa alebo priestupku, nie je relevantné vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného podľa § 114 ods. 5 z. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Protiprávny úkon je ľudské konanie priečiase sa objektívnemu právu, ak napr. došlo k porušeniu právnej povinnosti porušením všeobecne záväzných predpisov, prípadne iných noriem, ktoré mal škodca zachovávať. Z tohto hľadiska môže ísť o predpisy občianskoprávne, trestnoprávne, správne a iné. Jedná sa o predpisy rôzneho obsahu, ktoré sú prijaté na ochranu života a zdravia a majetku občanov. V danom prípade bolo nepochybne preukázané, že žalovaný porušil ustanovenie z. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, týkajúce sa uposlúchnutia výzvy a požiadavky policajta.

40. V konaní bolo zároveň nepochybne preukázané, že doklad totožnosti žalovaný preukázať nemohol, nakoľko ho pri sebe nemal. Medzi stranami bolo sporné, či počas služobného zákroku došlo zo strany žalovaného k neuposlúchnutiu výzvy, resp. pokynu policajta zo strany žalovaného a či žalovaný počas nastupovania do auta kládol príslušníkom policajného zboru odpor a tým spôsobil poranenie pppap. S.. R. Y.. Aj keď žalovaný uvedenú skutočnosť popieral, vyhodnotením vykonaného dokazovania - výpoveďami svedkov a záznamami svedkov z predmetnej udalosti v ich vzájomnej súvislosti bolo preukázané, že k tomuto skutkovému deju - neuposlúchnutie výzvy policajta zo strany žalovaného s následkom poranenia poškodeného policajta S.. R. Y. došlo. V konaní vypočutí svedkovia potvrdili, že žalovaný potom, ako bol policajtom vyzvaný na nástup do motorového vozidla, kládol príslušníkom policajného zboru aktívny odpor, odmietol nastúpiť, správal sa agresívne, preto bol vykonaný služobný zákrok v podobe použitia donucovacích prostriedkov. Následkom tohto aktívneho odporu došlo k zraneniu policajta S.. R. Y. žalovaným. Protiprávnosť konania žalovaného spočívala v neuposlúchnutiu výzvy verejného činiteľa, aby nastúpil do motorového vozidla, nasledoval aktívny odpor žalovaného, na prekonanie ktorého museli byť zakročujúcimi policajtami použité voči žalovanému donucovacie prostriedky, pričom v dôsledku fyzického útoku žalovaného došlo k zraneniu príslušníka policajného zboru.

41. V danom prípade žalovaný porušil ust. § 34 z. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, podľa ktorého, každý je povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajta alebo strieť výkon jeho oprávnení podľa ust. § 17 až § 33 citovaného zákona a oprávnení podľa osobitných predpisov. Žalovaný tým, že neuposlúchol výzvy a požiadavky policajtov, porušil citované ustanovenia zákona o policajnom zbore.

42. Podľa lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa XX.XX.XXXX. vydaného podľa zákona 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení z. č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, poškodený S.. R. Y. bol dňa XX.XX.XXXX pri služobnom zákroku zranený. Išlo o pohmoždenie palca pravej ruky (contusio pollicis m. I. dx), pričom hodnota bolestného u poškodeného predstavovala 15 bodov. V konaní vypočutý svedok R. E. Q., sekundárny lekár na traumatológii, ktorý poškodeného policajta vyšetroval potvrdil, že RTG vyšetrenie nepreukázalo u poškodeného žiadne fraktúry a pohmoždenie palca pravej ruky stanovil anamnesticky, teda na základe vyjadrenia pacienta. Lekár teda po vyšetrení poškodeného určil diagnózu poškodenia zdravia u R. Y. (dg. Contusio pollicis m. I. dx) a na základe lekárskej správy R.. E. Q. a stanovenej diagnózy bol stanovený záver klasifikácie poškodenia zdravia v lekárskom posudku R.. S. X. podľa právnej úpravy z. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Teda lekársky záver R.. E. Q. vychádzal z ním zisteného nálezu, a preto

nemôže obstať tvrdenie žalovaného, že R. Y. žiadne zranenie neutrpel. Žalovaný len na základe svojho laického pohľadu, ktorý nepodložil žiadnym relevantným odborným lekársym vyjadrením spochybňuje závery lekárov, ktorí boli v priamom kontakte s poškodeným policajtom a žalovaný tvrdenie R.. Q. o negatívnom RTG snímku považuje za dôkaz, ktorý preukazuje, že k žiadnemu zraneniu policajta nedošlo. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že samotné RTG vyšetrenie nemusí odhaliť poranenie mäkkých častí tkanív palca (pohmoždenie palca pravej ruky) a poranenie hneď automaticky nemusí byť sprevádzané aj prítomnosťou edému, opuchu a pod., teda okom viditeľnými prejavmi poranenia. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný mal produkovať dôkaz, ktorý by zranenie R. vyvrátil, pretože jeho laické posúdenie nie je dôkazom, iba názorom žalovaného. Tým, že žalovaný žiaden dôkaz v tom smere neprodukoval, je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že k zraneniu poškodeného policajta došlo spôsobom opísaným v žalobe.

43. Odvolací súd sa ďalej stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie o spoluzodpovednosti žalobcu za spôsobenú škodu na zdraví Y.. Odvolací súd konštatuje, že ak škoda bola spôsobená tiež zavinením poškodeného v rozsahu tohto zavinenia, je vylúčená zodpovednosť škodcu - ide teda o určenie vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného a škodcu a určením podielu, ktorým samotný poškodený prispel ku škodlivému následku; predpokladom zníženia náhrady škody poškodenému je, že aj konanie poškodeného napĺňa podmienky zodpovednosti za škodu, uvedené v ust. § 420 Občianskeho zákonníka (v rozsahu, v akom sa poškodený svojim protiprávnym konaním podieľal na spôsobení škody, nie je daná zodpovednosť toho, kto za škodu zodpovedá). Aj u poškodeného je potrebné preukázať, že jeho protiprávne konanie bolo príčinou (jednou z príčin) vzniku škody; spoluzodpovednosť poškodeného je teda daná, ak jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, t.j. a škoda vznikla tiež následkom úkonu poškodeného. Zavinenie poškodeného sa týka buď jeho aktívneho konania alebo opomenutia. Súd je povinný v súlade s ust. § 441 Občianskeho zákonníka v konaní o žalobách na náhradu škody aj bez návrhu skúmať, či sú dané dôvody pre obmedzenie zodpovednosti žalovaného v dôsledku spoluzavinenia poškodeného.

44. K vzniku škody pomerne často dochádza nielen následkom konania škodcu, ale tiež spoluúčasťou poškodeného. V takýchto prípadoch je spravodlivé, aby v rozsahu, akom bola škoda spôsobená poškodeným povinnosť náhrady nezaťažovala škodcu, lebo v tomto rozsahu nie je splnený jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti, a to príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom škodcu, prípadne kvalifikovanou udalosťou, za ktorú žalovaný zodpovedá na objektívnom princípe a vznikom škody (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 657/2006, tiež uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1500/2006).

45. Ustanovenie § 441 patrí k normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 1618/2007, alebo sp. zn. 21 Cdo 4059/2007.)

46. Konečná úvaha o tom, nakoľko sa na škode podieľal sám poškodený, a teda v akom rozsahu znáša škodu sám, závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu po porovnaní všetkých príčin vzniku škody ako na strane škodcu, tak aj na strane poškodeného (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1054/2007).

47. Protiprávne konanie poškodeného spravidla spočíva v porušení generálnej prevencie podľa § 415 OZ alebo porušení zakročovacej povinnosti podľa § 417 OZ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 2471/2000).

48. Odvolací súd má za potrebné zvýrazniť, že celým právnym systémom sa nesie úprava prevencie pred vznikom škôd, s ktorou sa snúbi nielen právna ale i morálna povinnosť občanov konať v medziach zákona a počínať si tak, aby nespôsobovali škodu a v prípade jej vzniku, resp., možného vzniku zabrániť jej vzniku. Základná úprava prevencie pred vznikom škôd je ustanovená v Občianskom zákonníku a možno ju charakterizovať ako spôsob predchádzania ohrozeniu, resp., porušeniu práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov. Zásadu prevencie zdôrazňuje Občiansky zákonník v celom svojom obsahu, napríklad v § 3, § 6 alebo v § 43 OZ, najvýraznejšie sa však princíp prevencie v Občianskom zákonníku prejavuje pri úprave zodpovednosti za škodu, keďže Občiansky

zákoník ustanovuje jednak všeobecnú (generálnu) preventívnu povinnosť (§ 415 OZ) a jednak osobitné (konkrétne, špeciálne) preventívne povinnosti uložené v § 417 až 419 OZ.

49. Ustanovenie § 415 OZ ukladá prevenčnú povinnosť každému - nielen škodcovi, ale aj tomu, komu hrozí riziko vzniku škody. Porušenie preventívnej povinnosti môže založiť spoluúčasť poškodeného na škode (§ 441 OZ), lebo každý je povinný správať sa tak, aby nespôsobil škodu, a to nielen vo vzťahu k ostatným, ale aj voči sebe samému.

50. Ustanovení § 415 obč. Zák. nezakladá objektivní odpovědnost za vzniklou škodu, nýbrž vztahuje odpovědnost na případy, kdy s ohledem na obecnou lidskou zkušenost je možné rozumně předvídat, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, že ke vzniku škody může dojít. Každý je proto ve smyslu ustanovení § 415 obč. Zák. povinen zachovávat takový stupeň bedlivosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní místní situaci (znalosti místních poměrů) rozumně požadovat a který, objektivně posuzováno, je způsobilý zabránit vzniku škody. V tomto smyslu je také nutno chápat prevenční povinnost jako povinnost, jež se váže pouze k těm okolnostem či situacím, které lze při běžné opatrnosti předvídat. Nejde o povinnost předvídat a nést odpovědnost za všechny situace, které (v životě) mohou nastat. Naopak zde nelze zcela odhlédnout od toho, že prevenční povinnost se obdobně týkala i poškozených, kteří také byli povinováni chovat se tak, aby ke škodě na zdraví nedošlo“. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 4195/2013)

51. Policajt je povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou (§ 8 ods. 1 zákon č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore). Taktiež každý policajt, bez ohľadu na to do akého útvaru je zaradený, je pri výkone štátnej služby povinný dbať o svoju bezpečnosť a zdravie (§ 136 zákona č. 73/1998 Z. z.) a v zmysle § 48 ods. 3 písm. n) zákona č. 73/1998 Z. z. je tiež povinný plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, kam nesporne patrí i ust. § 415 OZ, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, pri vykonávaní služobnej činnosti.

52. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca v priebehu celého konania netvrdil a nijako nepreukázal, aby potom, čo žalovaný oznámil policajtom, že doklad totožnosti pri sebe nemá, policajti poskytli žalovanému súčinnosť, napr. tým spôsobom, aby im žalovaný nadiktoval svoje osobné údaje, ktoré si policajti mohli osvedčiť na mieste samom so stálou službou na útvar Policajného zboru zo služobného vozidla prostredníctvom rádiostanice a po vylustrovaní generálii žalovaného v informačnom systéme, mohlo dôjsť k stotožneniu sa s osobou žalovaného. Spoluzavinenie poškodeného podľa § 441 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že príslušníci policajného zboru porušili prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, pretože nevykonali všetky opatrenia, ktorými by zabránili tomu, aby vôbec došlo k situácii, ktorá si vyžadovala použitie donucovacích prostriedkov. Pokiaľ by príslušníci policajného zboru vyhodnotili inak situáciu na mieste samom, kde malo dôjsť k poraneniu Y., tak s najväčšou pravdepodobnosťou by k žiadnemu zraneniu poškodeného príslušníka policajného zboru nebolo došlo.

53. Pochybnosti o výlučnej zodpovednosti žalovaného za škodu vyvolávajú aj závery rozhodnutia Okresného úradu Y., č. k. N. zo dňa XX.XX.XXXX, právoplatného XX.XX.XXXX vo veci priestupkového konania vedeného voči žalovanému pre priestupok proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa mal žalovaný dopustiť tým, že XX.XX.XXXX v čase okolo XX:XX hod. v bare A., pri futbalovom ihrisku v obci E., počas služobného zákroku policajtov mal opakovane odmietnuť predložiť doklad totožnosti hliadke polície. Priestupkové konanie bolo právoplatne zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo (žalovaný opakovane odmietol policajtovi preukázať doklad totožnosti) nebolo žalovanému z priestupku preukázané. Žalovaný ako vyzvaná osoba podľa § 18 ods. 1 zákona o policajnom zbore neodmietol preukázať policajtovi doklad totožnosti, nakoľko tento doklad pri sebe nemal a službukonajúci policajti predviedli žalovaného na útvar Policajného zboru za účelom zistenia jeho totožnosti. Pri predvádzaní žalovaného na Obvodné oddelenie Policajného zboru v E. vzhľadom na situáciu, ktorá pri predvádzaní vznikla (policajti použili voči žalovanému donucovacie prostriedky), vznikol konflikt medzi hliadkou polície a žalovaným. Teda došlo k použitiu donucovacích prostriedkov ako spätné riziko prípadného zranenia na oboch stranách, t.j. na strane poškodeného, ako i na strane žalovaného.

54. Vychádzajúc z vyššie uvedeného bez ohľadu na zákonnosť výziev a postupu policajtov, žalovaný výzvy policajtov, aby nastúpil do motorového vozidla neuposlúchol, kládol aktívny odpor, následkom ktorého bol služobný zákrok v podobe použitia donucovacích prostriedkov a v dôsledku tohto aktívneho odporu došlo k zraneniu Y. žalovaným. Pokiaľ žalovaný popieral skutkový dej, poukazujúc na námietky rozdielnosti medzi výpoveďami policajtov, úradnými záznamami policajtov predloženými žalobcom a žalovaným, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že aj keď sa úradné záznamy jednotlivých policajtov od seba čiastočne odlišujú, v podstate všetky v konaní vykonané dôkazy potvrdzujú, že zo strany žalovaného došlo k neuposlúchnutiu výziev policajtov.

55. K odvolacej námietke žalovaného, týkajúceho sa rozsahu poranenia poškodeného a výšky bolestného, odvolací súd uvádza, že za účelom preukázania vzniku škody na zdraví S., R. Y., žalobca predložil súdu okrem lekárskej správy R.. Q. (ošetrojúceho lekára na traumatológii), aj správu o prerokovaní poškodenia zdravia v súvislosti so služobným úrazom a lekársky posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia vypracovaný R.. S. X.. Preto, ak žalovaný v konaní namietal ohodnotenie náhrady za bolesť (15 bodov), v tejto súvislosti žalovaný nenavrhol a ani súdu nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by svoje popierajúce tvrdenie preukázal.

56. V preskúmvanej veci odvolací súd nezistil dôvody k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie. V danom prípade preto odvolací súd vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu prvej inštancie je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd preto konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia.

57. Za týchto okolností je rozhodnutie súdu prvej inštancie o spoluzodpovednosti za škodu vecne správne, vrátane správneho výroku o úrokoch z omeškania a výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o žalovaným namietaný výrok o úrokoch z omeškania, odvolací súd uvádza, že žalobca si uplatnil právo na úroky z omeškania, nakoľko listom zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý bol žalovanému doručený XX.XX.XXXX (č. l. 25) vyzval žalovaného na úhradu spôsobenej škody v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Žalobca si uplatnil právo na úroky z omeškania od XX.XX.XXXX, čo zodpovedá lehote 15 dní, v rámci ktorej žalobca vyzval žalovaného na úhradu uplatňovaného nároku na náhradu škody. Týmto dňom sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou svojho dlhu. Pokiaľ ide o námietku uplatňovaného úroku z omeškania žalovaným s tým, že výzva na úhradu škody mu bola zaslaná z Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Y., a teda že iný subjekt než žalobca ho vyzval na plnenie, k tomu súd uvádza, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Y. je organizačnou zložkou Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Y., ktorý je organizačnou zložkou Prezídia Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. K vzniku regresnej škody došlo na strane žalobcu, t.j. Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako služobného úradu (zamestnávateľ poškodeného policajta), ktorý vyplatil príslušnú náhradu za bolesť. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru je v zmysle internej právnej úpravy splnomocnený, a tým aj oprávnený subjekt na uplatnenie náhrady škody, ktoré vzniklo Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky v súvislosti s činnosťou Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Y. zaslaním výzvy zodpovednému subjektu.

58. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

59. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Keďže v odvolacom konaní strany sporu mali úspech len čiastočný, odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

60. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).